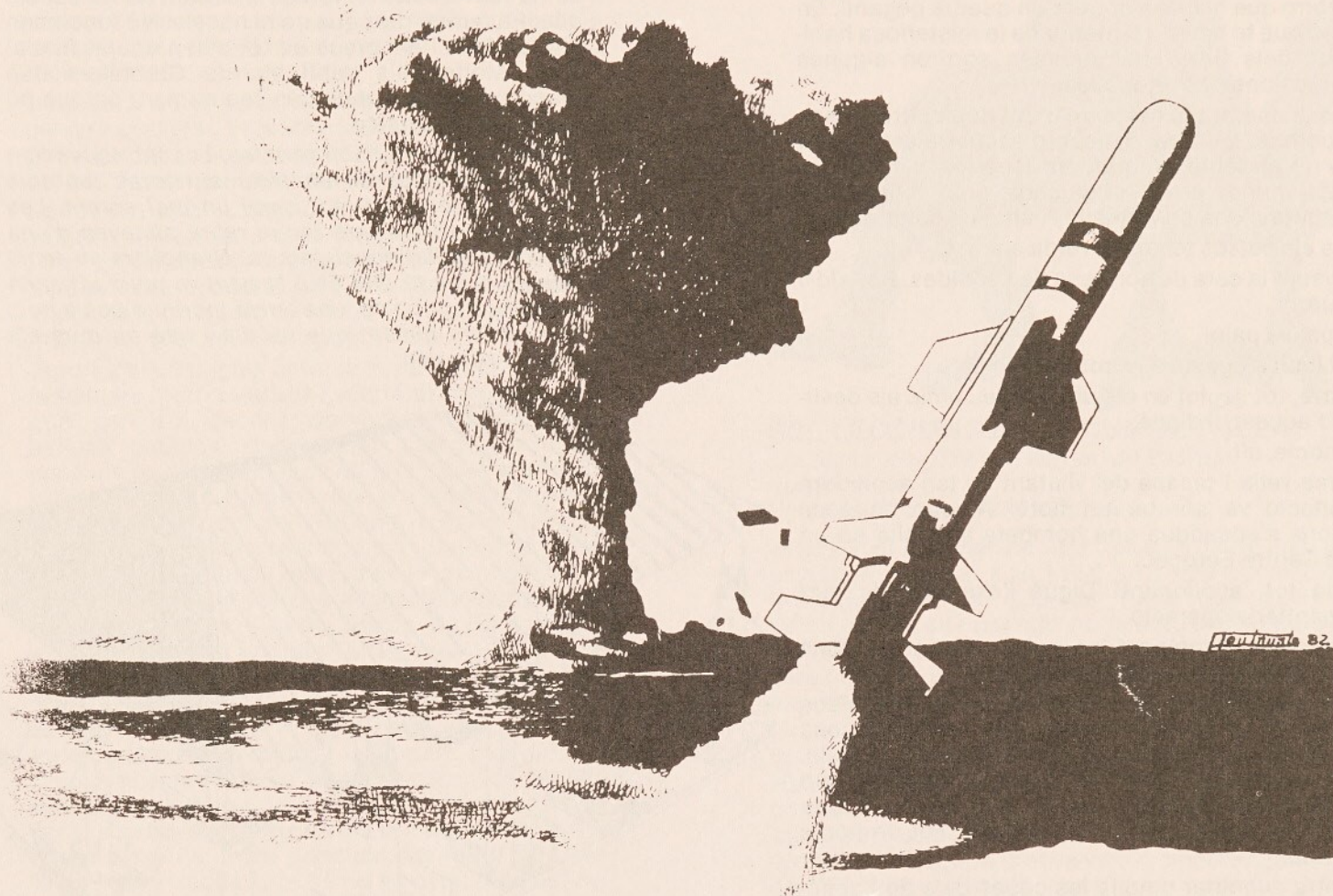

L'ESMOLL

Nº 1979

LA GUERRA DE LA FI DEL MON

Aquest no és el títol d'una novel·la sinó el d'una possibilitat, d'una greu i terrible possibilitat: la d'una guerra que acabés amb el món.

Si a Barcelona hi esclata una bomba nuclear d'un milió de tones el resultat seria la devastació d'una zona de 180 Km². 250.000 morts i 500.000 ferits, dels quals només sobreviurien 5.000, és a dir un 1%. Aquest càlcul es feia fa un parell d'anys en un congrés científic a Roma, si es fes avui les xifres encara podrien ser més esgarrifoses.

Quan els americans volen instal·lar a Europa els missils "Cruising" que poden arribar a una distància de 5.000 Km. i tenen un marge d'error de només 50 mts. que poden ser dirigits a distància, variar en qualsevol moment el seu camí i produir conseqüències d'efectes imprevisibles, els russos poden contestar amb els missils SS-20 d'efectes molt semblants i així no quedarà res de res i després de la guerra vindrà una pau que ningú no podrà explicar perquè no podra sobreviure ningú.

Un error, un botó apretat equivocadament, poden produir una situació terrible. Ens podem trobar embarcats en una guerra mundial, la tercera. Recordeu que Einstein va dir que era possible una tercera guerra mundial però mai una quarta; ja no quedaria ningú per fer-la.

Imaginem-nos què podria passar si els marroquins ataquessin Ceuta i Melilla, tindríem una guerra semblant a la de les Malvines? De quin cantó es posarien els americans si són aliats tant del Marroc com de l'Estat Espanyol? Podria començar una guerra generalitzada?

Totes aquestes qüestions, aquests interrogants, queden sense resposta però són molt possibles. 50 milions de persones treballen a tot el món per a satisfer la demanda de béns i serveis militars; 50.000 milions de dolars es destinen a la indústria de guerra i als preparatius militars. I nosaltres, a l'Estat Espanyol, per celebrar-ho entrem a l'OTAN, perquè poguem rebre la patacada amb tots els ets i uts.

Aleshores, davant de tot això, ens preguntem què podem fer i davant dels qui diuen que tot està dat i beneït, que ja no hi ha res a fer, que les grans potències faran el que voldran; hem de recordar que els joves alemanys amb el seu moviment per la pau, les seves manifestacions, aconseguen aturar la instal·lació d'armes americanes a Alemanya i això també passava a altres països. Doncs, per què no podem treballar per la pau i el desarmament des d'aquí? En les nostres mans es troba la solució.

Miquel i Francesc

L'E1

UNA IDEA DESCABELLADA . . . ESPERO

Ronald va somriure sarcàsticament ensenyant la seva dentadura erosionada pels xiclets i la Coca-Cola.

Fixa't Leònides - digué a l'home gros, baix i de rostre dur que hi havia darrera seu; obeint fidelment la senyal que l'americà feu, un soldat alt i robust amb un uniforme groc i que duia pintat al casc "Guardia personal", va obrir una petita porta de forro que hi havia darrera un quadre gegantí. En veure què hi havia a l'interior de la misteriosa habitació, dels llavis de Leònides sortiren algunes expressions poc ortodoxes.

Dins la cambra hi havia un munt de pupitres plens de botons. La paret del cantó esquerra era l'única que no en tenia. L'embà era tapat per un enorme mapa mundi en el qual cada país tenia dues bombetes: Una de vermella i l'altre de color verd.

Tots els països tenien la verda encesa.

En veure la cara de sorpresa de Leònides, Ronald li digué:

Au passa paio!

L'al.ludit s'acostà a la botonera.

L'altre, tot llegint en els ulls del seu amic els desitjos d'aquest, li digué:

Sí, home, sí!

La ma vella i tacada del visitant de tan acollidora habitació va apretar un botó. Al cap de pocs segons s'encengué una bombeta vermella en un país Centre-Europeu.

Òstia tu!, acollonant! Digué l'executor de tant humanitària operació.

En Ronald complagut, va polsar de nou un dels botons. S'havia carregat Austràlia.

Mentre els dos homes anaven fent volar els països que volien, reien com hienes i ensenyaven els seus ulls, brillants i crispats. Talment semblaven folls. Amb una ampolla de vi a la mà, aparagué un militar d'alta graduació per la porta. Era gros, duia ulleres de cul de got i era tartamut. Tot un home del futur.

Mentre el militar omplia les copes dels dos genocides, Ronald digué:

Prova'l Leònides. És ví d'un país que hi ha a la península Ibèrica: Catalunya em sembla! Concretament d'una . . . comarca, com ells l'anomenen Priorat es diu!

Ah està molt bé! Massa bé! Massa bé tu! Potser . .

En Leònides no va acabar de dir el que pensava. . .

Avançant-se als seus pensaments en Ronald va apretar un botó.

La llum vermella s'encengué a una zona de la Península Ibèrica. . . .

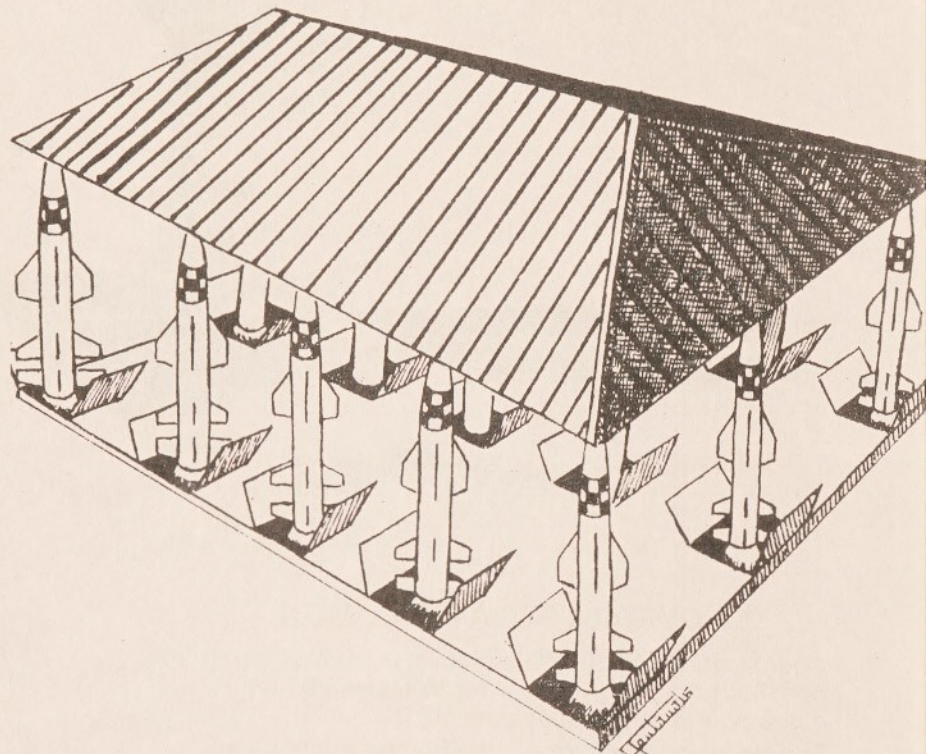
Donat

GRANOLLERS 2000 ESCAIG

És de nit. Potser les deu o les onze. No hi ha ningú pel carrer i les llums de les cases i de les places estan totes apagades, ni un sol cotxe no hi volta. Tan sols la llum de la lluna, quasi plena, il·lumina les voreres brutes de papers, i les cases tristes i tancades. A dins la gent, si és que n'hi ha, se n'ha anat a dormir, o bé estan reunits a taula o a la cuina fent qualsevol fotesa o parlant de no sabem que. Fa quatre dies que no hi ha tele. No funcionen els telèfons i els preus de tot s'han apujat fins al límit. Molts dels habitants de Granollers han marxat. Els que queden és segurament perquè no tenen com anar-se'n.

Ja no hi ha ni diaris ni revistes. Les fàbriques han tancat. Inmersos en un aïllament total, tan sols podem esperar que tot sigui un mal somni. Les darreres notícies que varem rebre parlaven d'una guerra mundial quasi segura. Granollers no tenia refugis ni els té. Per això la gent va marxant cada dia més. Els que no, ens anem morint a poc a poc. Mai havíem pensat que un dia i una nit com els d'avui arribarien.

Ara comencen a tocar les alarmes que hi ha per tot. La gent a les cases apaga els llums i resa. N'hi ha d'altres que criden esperant que algú els salvi. N'hi ha que reneguen i se'n van a dormir. D'altres tan sols ploren. Ara hi ha molt moviment al parc. Ningú no sap perquè hi van fer obres fa un temps al parc. Van durar vuit mesos i s'hi treballava de dia i de nit. Potser més de nit que de dia. S'aixequen tres plataformes d'entre els jardins on s'hi poden veure ben clar els coets brillants i preparats per a ésser disparats. Variis aparells de llançament més grans que els soterrats emergeixen del petit llac. Passen uns segons amb gran soroll per part de les sirenes. De sobte comencen a sortir projectils de totes mides durant variis minuts. Amb grans espetecs omplen de llum roja el cel de la nostra ciutat, i també omplen de plors els cors dels habitants que queden pocs minuts d'espera quatre espetecs massa forts perquè els resisteixin els nostres oïdes i llavors s'ha acabat tot. Per fi res. Ja era hora, ja hem acabat de patir i de plorar. Fosc i mort. Hem acabat.

J. C.

l'E2

"L'HOMME RIDICUL"

Bernando Bertolucci després d'haver-nos fet trencar el cap, per tal de trobar el significat que donava als seus últims films, ens presenta ara (cinema Principal) una pel·lícula molt diferent de les que venia fent fins ara, però al mateix temps, molt aprop de la seva carrera.

Bertolucci és el tipus de director que mai no es deixarà comprar, i realitzarà qualsevol cosa que li passi pel cap, sense importar-li com pugui sortir el producte creat, ni importar-li tampoc el ridícul.

Bertolucci amb "La història d'un home ridícul" ha volgut fer una pel·lícula diferent, trencant amb l'imatge del Bertolucci neorealista, director espectacular i cosmopolita, però ens dona unes coses importants com són la imatge i la interpretació, al marge del que ens diu el guió:

Bertolucci distingeix entre la mirada i l'objectiu de la càmera, però buscant sempre el travelling adequat per cada escena; domina a la perfecció la bellesa plàstica, com podeu comprovar a les escenes de "L'últim tango a París", on a més de la música de Gato Barbieri, donava vida en la pel·lícula al París nocturn. Aquesta bellesa plàstica l'explota inexorablement a "La història d'un home ridícul", com a única base, deixant també la seva modernitat que el portava a recórrer als grans actors dels moments (Brando, Sande, De Niro) donant així un to de "jet Society" a les seves pel·lícules. En el film que avui us recomanem, Bertolucci s'ha fet amb els serveis d'Ugo Tognazzi i Laura Morante. El que els actors principals no siguin actors de moda, allibera el treball de la càmera. "La història d'un home ridícul" és la presentació de la vida quotidiana italiana, amb el tema del terrorisme de fons, segons ell mateix ha dit, encara que a la pel·lícula sembli el tema principal. De totes maneres la forma de tractar el tema no ha estat del gust del públic, que esperava el crític, sense adonar-se que ja no és el mateix Bertolucci de fa uns anys, aquell "enfant terrible" que buscava ansiós el Hollywood comunista.

Bertolucci amb aquesta pel·lícula ha aconseguit del públic "entès" que veu com el film no és escandalós com "L'últim tango a París" ni te l'aparositat de "Novecento", el premi més important per a un autor com ell: veure les seves pel·lícules ja no és una obligació, ell preval per sobre de la moda.

Cesc

SEL·LECCIONS DE LA CUA DE PALLA

Col·lecció dirigida per Manuel de Pedrolo
Edicions 62

Preu: Oscil·la entre 180 i 250 ptes.

El que avui recomanem no és pas un llibre, com ja us haureu adonat a la fitxa, sinó una col·lecció: Seleccions de la Cua de Palla que publica Edicions 62 i que per cert ho fa amb molta regularitat (a raó de volum mensual). Si us agrada el gènere policíac, ja ho sabeu. D'entre els 13 títols que han sortit al carrer fins ara us en recomanem alguns.

Si voleu un clàssic de la policíaca llegiu el Hammet que es publicà com a obertura d'aquesta col·lecció, titulat "La clau de vidre". Un altre títol que potser us pot interessar per haver tingut ressó últimament degut a la seva versió cinematogràfica és "El Carter sempre truca dues vegades", de James Mc Cain.

També us puc citar dos altres títols, el primer dels quals és "Departament d'Investigació Criminal" de Jonathan Craig, interessant per la seva acció, amb la típica parella de policies americans que estem acostumats a veure en els telefilms del gènere, encara que no amb tanta espectacularitat.

L'altre títol és interessant pel retrat que fa de la decadència de la classe mitja americana. L'obra en qüestió és "Oi que maten els caballs" de M. McCoy. Us recomano llegir-la amb molta moral i amb molt de fetge.

Ara be, si voleu trobar una trama realment original i que manté la tensió al llarg de les poques hores que tardareu a llegir-la, agafeu "Parany per a una noia" de Sebastien Japrisot. Tot el que jo us pugui dir al respecte, està a la contraportada del llibre:

"Que hom sigui l'únic testimoni del propi crim no té res de particular: vol dir que compleix una de les condicions que el fan perfecte.

Ara: si les coses es compliquen fins a l'extrem que la víctima i l'assasí es confonen, hom comença a anguniejar-se seriosament. I quan, si això fos poc, la persona en qüestió resulta que és al mateix temps l'investigador del crim que va cometre i que sofrí, la cosa es posa roent.

Però, és possible?

Parany per a una noia, la millor novel·la policíaca publicada a l'any 1962 a França us ho dirà".

Xavi

l'Esmoll pop

THE SECRET POLICEMAN'S CONCERT

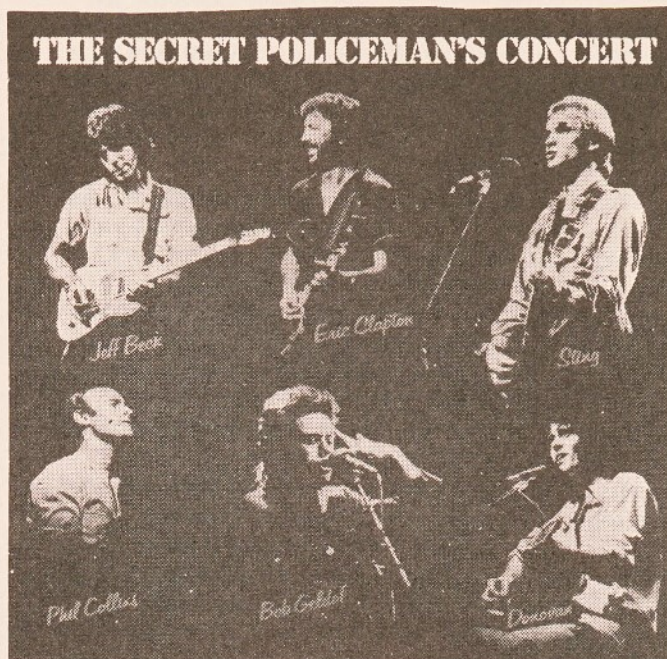
Disc en directe del concert en benefici de la Secció Anglesa d'Amnesty International.

Tot llegint els noms dels músics, la imaginació comença a funcionar.

Sting al baix, Phil Collins a la percussió, Bob Geldof al teclat, el J. Beck i l'Eric Clapton a les guitarres amb les veus del Dónovan i algú més; en definitiva una macrobanda de primera fila, però això només passa al final quan toquen tots plegats, amb el nom de "The Secret Police", una peça de Dylan (I shall be Release) que crec que és la mateixa del concert anomenat "The Last Waltz" (quan toquen tots).

Totes les peces són molt conegudes i estan interpretades d'una manera molt senzilla però "efectista" i un pel xocant la primera vegada que l'escoltes. Les peces són en plan individualista, Sting toca "Roxanne" i "message in a bottle" només amb una guitarra acústica i la seva bonica veu ressaltada amb ecos; això passa amb tots, Phil Collins al piano (hi ha algú més), el Bob Geldof i el Johnny Fingers, també a les tecles, fan sonar rares les superconegudíssimes peces que, a còpia de sentir-les en aquestes versions et fan oblidar els complicats arranjaments i les grans instrumentacions. És un disc fresc, en directe i sense complicacions.

Xavier

l'Esmoll

REVISTA JUVENIL GRANOLLERINA

1 juny del 1982

Consell de Redacció:

Xavi Ventura, Anna Podall, Miquel B. Palau, Xavier Liria, Josep Costa i Cesc Andrés

Muntatge:

Salvador Subirana, Esther Reche i Rosa Raurich

Dibuixos:

Ferran Fontanals i Manel Baylach

Col.laboren:

M^a. Antonia N. Gutinell i Donat Puig

Edita:

Casal del Jove, Pl. Església, 4

D.L. B-3925/80 - Imprimeix: TOT RAPID

l'E4